

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

De nomine, & natura humilitatis. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

prætermisum, vel alio modo tractatum, & primo quidem de Humilitatis nomine dicendum est aliquod.

CAPVT PRIMVM.

De nomine & naturâ Humilitatis.

1. **Q**uoad nomen Humilitatis Latinum, hoc videtur derivatum ab humo, eo quod, ut S. Anselmus in c. 2. Ephes. ait, *Humilis dicitur, quasi humi alius*. Et S. Hieronymus l. 10. Etymol. *Humilis, quasi humi acclivus*, id est, imis inhærens. Nomen autem Græcum, nostro Latino correspondens, est in Scripturâ *ταπεινωσις*, quæ vox aliquando accipitur pro abiectione & vili conditione, seu depressione & parvitate: & in Novo Testamento quærit tantum reperitur. Luc. 14. 8. Act. 8. 33. Philip. 3. 21. Iacobi. 1. 10. Aliquando verò pro afflictione, seu pro tribulatione, vix pro virtute animi, opposita elationi. At virtus Humilitatis opposita superbiæ, frequentissime in Scripturâ vocatur *ταπεινωσις* & tantum septies legitur in Novo Testamento. Act. 20. 19. Eph. 4. 2. Philip. 2. 3. Colos. 2. 18. & 28. & c. 3. 12. 1. Pet. 5. 5.

2. **Q**uoad naturam Humilitatis & descriptionem, prout est virtus animi opposita superbiæ, variè describitur à Sanctis, ut plurimum per actus & effectus illius. Porro benè dicebat B. Laurentius Iustinianus c. 9. Vitæ, *neminem benè scire quid esset Humilitas, nisi qui à Deo accepisset, ut esset humilis*. In nullo enim tam falli homines, quam in verâ humilitate cognoscendâ. A Sanctis ergo, qui verè fuerunt humiles, quid ea sit, discendum est. Mhi omnium maximè placet descriptio tradita à S. Bernardo in tract. de grad. Humil. & à B. Laurentio Iustiniano tractat. de humil. c. 1. in Ligno vitæ: *Humilitas est virtus, quâ homo verisimilâ sui cognitione sibi ipsi vilescit*. Porro, ut ait S. Thomas 2. 2. q. 151. *essentialiter consistit in appetitu*. (a. 2.) *secundum quod aliquis dirigit, moderatur, & refrænât impetum animi sui, ne inordinatè tendat supra se in magna & excelsa*. (a. 1. corp. & ad 3. & a. 2. corp.) *& considerans suum defectum, teneat se in infimâ*. (a. 1. ad 1.) *per laudabilem deiectionem in ima*. *secundum interiorè electionem motumq; animæ*. (a. 1. ad 2.) *præcipuè respiciens subiectionem hominis ad Deum* (a. 1. ad 5. in corp. & ad 1.) *Totius enim humilitatis summa, inquit, S. Bernardus de triplici subiectione nostræ voluntatis ad Diuinam, in eo videtur consistere, si voluntas nostrâ Diuinâ subiecta sit voluntati, propter quem etiam humiliatâ aliis se subiecit*. (a. 1. ad 5.) *incontinentiam reprimit*, (a. 2. ad 4.) *& expellit superbiam, cui Deus resistit, & præbet hominem parvulum ad suscipiendum influxum Diuinæ gratiæ, in quantum euacuat inflammationem superbiæ*. (a. 5. ad 2.) *eius est proprium contemnere sublimitatem terrenam*. (a. 5. ad 3.) *illa est quasi quedam dispositio ad liberum accessum hominis in spiritualia & diuina*

bona. (a. 5. ad 4.) *Quoniam verò humilitas, reprimit motum spei, qui est motus spiritus in magna tendentiâ, idè est pars temperantiæ & modestiæ: cuius est refrænare vel reprimitere, motum alicuius passionis*. (a. 4. in corp.) *Atque ita his omnibus consideratis, ita describi potest humilitas, quæ hominibus convenit, prout descripta est à S. Ignatio Nostro in quadam apparitione factâ B. M. Magdalene de Pazzi infra positâ ante finem capitis secundii*. *Humilitas, inquit, non est aliud quam continua cognitio sui non esse, & continuum gaudium, in omnibus illis rebus quæ possunt inducere ad sui contemptum*. Hæc S. Ignatius. *Vel si ita describitur: Humilitas est virtus, per quam homo, suam conditionem cognoscens, amat sui vilipensionem, & ex hoc amat ordinatè, & libenter, & promptè Deo se subiecit, & omnibus præter Deum. Talis descriptio est inefficiens, continet enim & genus, quod est virtus, & differentiam, per quam ab aliis virtutibus distinguitur, & convenit etiam illi Humilitati, quæ fuit in Christi humanitate, & quæ fuit etiam in Beatissimâ Virgine. Nam Christus, etsi esset Deus, qui per Diuinitatem non potuit se vili subiectione, tamen ratione Humanitatis, agnoscens etiam suam humanitatem ex se nil fuisse, & à Deo infinito modo distantem in perfectione, Deo se subiecit, & hominibus propter eum; maiore subiectione quam possit esse nostra, quia quod persona est dignior quæ se subiecit, eo est maior subiectio. Persona autem Christi fuit persona Diuina verbi, nostrâ humanitate velata. Idè Apostolus Philip. 2. 3. postquam hortatus est ad fugam inanis gloriæ, & ad amorem humilitatis, & ut superiores sibi inuicem arbitrentur alios, subdit v. 6. 7. 8. *Christi exemplum, eo nos excitans: Qui cum in forma Dei esset, & æqualis Deo, semetipsum exinaniuit formam serui, accipiens in similitudinè hominum factus, & habitu inuentus ut homo. Humiliauit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortè autem crucis. Et cum totâ vitâ suâ edidisset ex epla insignia humilitatis & sui vilipensionis, à se vltro demonstratâ, & ab aliis illatâ, meritò dixit Matth. 11. *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde*. Cum ergo in humilitate essentialiter includatur amor subiectionis, respectu Dei & hominum, & vilipensionis nostræ, ex hoc amore & appetitu vilipensionis sequuntur illi effectus, quos Sancti vocant gradus Humilitatis, nobis peccatoribus conuenientes, de quibus paulò post tractandum est.**

CAPVT SECVNDVM.

Cur S. Ignatius, & Societas, primo loco Patribus Tertij anni commendat profectum in Humilitate.

Sex causæ adferri possunt, ob quas S. P. N. Ignatius primo loco Patribus tertij anni commenda-